

VĚTRNÍK

Ročník 55.

Čtvrtek 10. října 2024

číslo 7.

Hraním proti uměleckému přetlaku

Jura Patrman za přípravný výbor KDP a Lukáš Frydrych za SČDO vítali ve středu před vysockým divadlem Krakonoš Ochotnický divadelní spolek J. K. Tyla Mýto. Ten přivezl na přehlídku *Milostné manévry*.

Jura připomněl, že ochotníci z Mýta přijeli do Vysockého podruhé, to znamená, že tři běžecká kolečka kolem zdejšího kostela se jim vyplatila. „Zavedete nás do anglického venkovského sídla a sám jsem zvědavý, zda se vše provalí, nebo se všichni aktéři vytráří takzvaně po anglicku,“ svěřil se se svou zvědavostí šéf divadelní kuchyně.

Lukáš vyhmátl to, co mají KDP a svaz společného, a tím je 55 let trvání. A poradil přítomným, že více informací o obou, tedy o KDP nebo SČDO, zájemci najdou vždy na příslušných webových stránkách nebo sociálních sítích. „A také si určitě přečtete místní *Větrník*, protože tam je všechno důležité,“ nabádal návštěvníky vítání Lukáš Frydrych, který jen tak mimochodem patří do naší redakce. A přišel s výzvou: „Zjistil jsem, že umělecký přetlak je jedna

(Pokračování na stránce 4)

čtvrtek 10. října 2024		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Mýto	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Libice nad Cidlinou	před divadlem
16:30	A do pyžam	velký sál
	Libice nad Cidlinou	
17:00	Vobskočák VH	U Albíny
20:00	A do pyžam	velký sál
	Libice nad Cidlinou	
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Libice nad Cidlinou	malý sál

Recenze: Milan Schejbal

Michael Parker: Milostné manévry

DS J. K. Tyla, Mýto

Americký dramatik Michael Parker se může směle zařadit do společnosti anglosaských současných autorů komediálních her vedle Robina Hawdona, jehož *Úžasnou svatbu* jsme na KDP mohli rovněž vidět; Alana Ayckboruna a v neposlední řadě vedle těch nejlepších z nich – Raye a Michaela Coonyho (*Návštěvníci pana Swana*, *Rodina je základ státu* aj.). Zmíněný M. Parker se na českých jevištích teprve zabydluje. Je autorem do češtiny přeložené hry *Láska, lži a doktorovo dilema* a dosud nepřeložených her

tak jak to k dokonalosti dovedl J. Brandon-Thomas v *Charleyově tetě*.

Ke svému inscenování si hru vybral také Ochotnický divadelní spolek J.K. Tyla Mýto, který ji inscenoval pod názvem *Milostné manévry*. V zásadě se snažil věrohodným způsobem převést předlohu do jevištního tvaru. Některými necitlivými škrty však znejasnil motivace jednání jednotlivých postav. Jako příklad může sloužit autorem napsaný dialog hned z počátku hry, kdy je jasně a pregnantně ozřejměna přítom-

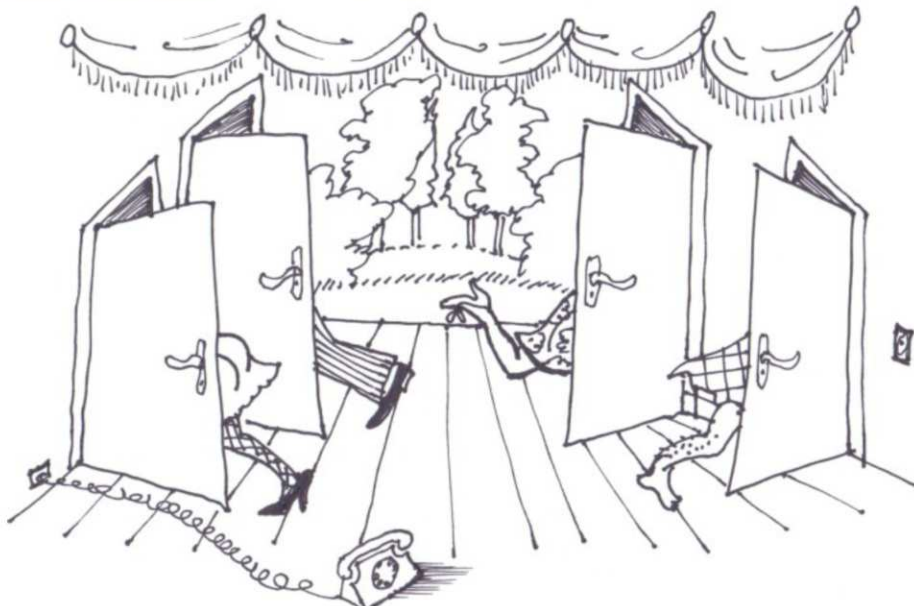

nost komorníka Perkinse v rodině amerického velvyslance (byl tam přidělen americkou vládou, nikoliv vybrán rodinou, a ta se s jeho přítomností musí nějak vyrovnat). Proškrtání situace, kde Debbie až přehnaným způsobem vykresluje svého otce jako puritána, pak oslabuje její nátlak na převlek Joea do ženského kostýmu, což má opět další důsledky pro jeho reakci na tuto situaci atd. Těmito a podobnými úpravami textu si soubor značně zkomplikoval výchozí pozici, do jisté míry zredukoval vrstevnatost motivů a tím

např. *Sex, prosím, je nám šedesát* nebo *Hřích, sex a CIA*.

Jeho nejznámější hra *Zamilovaný velvyslanec* (The Amorous Ambassador) uváděná též jako *Zálety jeho excelence* či *Milostné manévry* či *Sukničkář* již byla uvedena na několika profesionálních scénách. Autor v textu umně využívá osvědčené postupy komediálního žánru, jako jsou záměny, nedorozumění, výmluvy a lži tak, jak je známe z toho nejlepšího, co světová dramatika v této oblasti nabízí. Mám na mysli díla G. Feydaua, E. Labiche, O. Wildea. A důležitou roli zde hraje také převlek muže do ženského kostýmu,

samotný děj posunul do lehce banálního vyznění. Režie si pak tímto připravila značné překážky, které se jí i díky celkovému žánrově-stylovému řešení nepodařilo překonat.

Mluvíme-li v tomto případě o situační komedii, resp. frašce, tak ta má jisté zákonitosti, prověřené generacemi divadelníků. Není vůbec výhodné, aby např. začátek hry, tj. dialog Debbie a Perkinse, probíhal v tak pomalém tempu, které evokuje spíše psychologické motivace postav než jasná a pregnantní sdělení, které, pronášené bez zbytečných pauz, přináší pro diváka potřebnou informaci a navíc exponuje žánr. Toto se zlomí ve výborně ztvárněné scéně výměny skleniček a kaviáru, která je podpořena skvělou hudbou a kde je naplno uplatněn onen žánr frašky včetně příchodů a odchodů dveřmi. Bohužel, poté, co muzika dozní, se opět vše vrátí do nežádoucího temporytmu. Včetně příchodů a odchodů, kdy uplyne jevištně neúnosný čas, například mezi odchodem Harryho do ložnice a příchodem Debbie s Joem hlavními dveřmi. A tento princip se, bohužel, opakuje takřka v průběhu celé inscenace.

Rozpaky ovšem vyvolává i řešení a herecké zpracování většiny komediálních situací. Místo aby tyto situace byly rozehrány tak, že se divák baví tím, jakým způsobem postavy vyřeší překerní situace, do nichž se dostanou, tj. proces těchto situací, jsme často svědky okamžitého výsledku, což

zbavuje komedii jednoho ze základních pilířů, a to je zvědavost, JAK se postavy zachovají. A toto je to, co komedii dělá opravdovou komedií a vím moc dobře, že to není úplně jednoduché. Oné komediálnosti, podle mého názoru, nepomáhá ani režijně scénografické řešení, neboť např. hlavní vchod u pravého předního portálu je místem, které apriori symbolizuje spíše nenápadný prostor než důležitý příchod na jeviště. Nejvíc na to doplácí postava Lois, která by měla v závěru spíše vtrhnout dovnitř než se připlížit.

Také typové obsazení herců se nejeví, kromě postavy Perkinse, jako šťastné a hercům nepomáhají ani kostýmy, které často působí problematičtě. Typizaci postav by jistě prospělo jasnější a důslednější chování (zejména postavě Harryho a Faye), které

by ozřejmilo jejich funkci v celé inscenaci. Například to, proč Harryho nezajímá sekretářka jako žena, a tak bychom mohli pokračovat. Možné, ale problematičké, se jeví obsazení kapitána Southa, zde Stoneové, ženou, neboť to částečně oslabuje „pomstu“ Lois svému muži. Ze všech postav pak nejvíce vyniká Perkins Václava Moravce, který zvládl oblouk od profesionálně netečného sluhy až k roztomile zamilovanému „mládenčí“.

Rád bych na závěr souboru z Mýta poděkoval za soutěžní představení a upřímně jim popřál, aby se jim při dalších setkáních s komediemi zadařilo lépe a abych navázal na slova Petra Svobody, že komedií není nikdy dost a těch dobrých zejména!!!

Půdičkáři

Plusy:

Herecký výkon komorníka
Scéna včetně třetího plánu (zahrada)

Expozice

Mínusy:

Temporytmus
Jevištní řeč
Nedůsledná režie a vedení herců

Hlasování diváků

Odpoledne: 96,32 %

Večer: 79,94 %

(Pokračování ze stránky 1)

z nejhorších diagnóz. Kdo je v přetlaku, je nervózní, je nesvůj a vymýšlí hlouposti. Tak prosím, hrajte divadlo a zabraňte uměleckému přetlaku.“

Václav Moravec z vítaného souboru z Mýta speciálně poděkoval Krakonoši: „Dodržel naši dohodu a zařídil krásné počasí. A tak jsem také dodržel dohodu a přinesl jsem mu něco z darů naší země. Budu rád, až si to

u mě vyzvedne.“

O jaký šlo dar (nebo úplatek), jsme nezjistili. A už vůbec netušíme, zda si jej Krakonoš opravdu vyzvedl.

(jn)

Nesnáším(e) loučení

Dostali jsme možnost účastnit se semináře KDP mladým 2024 ve Vysokém nad Jizerou pod vedením lektorů Marcely (Marcy) Plíhalové a Petra Theodora Pidrmana (Pídi). Přivítání bylo velmi vřelé, každého zajímalo, proč jsme se rozhodli přijet. Všichni jsme odpověděli stejně: „Protože pan Petr Pýcha, tedy náš učitel ze semilského gymnázia, o tom básnil tak moc, že jsme nemohli odolat.“

Ubytování jsme byli v místní sokolovně, ale mnoho času jsme tam nestrávili; naším životem se stalo divadlo. Každé dopoledne jsme se sešli na malém sále, kde jsme si vyslechli hodnocení inscenací od zkušených porotců, a nakonec přidali vlastní názor.

Ačkoliv nás nejdřív všichni

ujišťovali, že se o naše názory zajímají, a tedy se není čeho bát, některé situace rozhodně nebyly příjemné. Při našem pokusu o sdílení názoru na *Dámskou šatnu* se lidé v sále zachovali nedůstojně a arogantně. Ranilo nás to. Působilo to, že si lidé neuvědomují, jak těžké je pro nás, mla-

dé a nezkušené začátečníky, vůbec vystoupit, natož znít chytře. Toto chování zarazilo i pána z publika, Tomáše Čivrného, který se nás okamžitě zastal a upozornil sál, aby respektoval i mladší. Moc mu děkujeme, jsme opravdu vděční. Díky němu se situace v následujících dnech

zlepšila.

Také nás překvapila stručnost sdělení Půdičkářů. Vždy nám bylo líto, že své názory lépe nevyjádřili. #chcemevic

Ve volných chvílích (a že jich moc nebylo) jsme se věnovali přípravě vlastního výstupu, a to od hledání tématu přes filozofické otázky až po finální úklon na jevišti před diváky. Na tématu i provedení jsme spolupracovali se svými lektory, kteří byli velmi empatičtí a ochotní nás vyslechnout. Dali tvar našim nápadům a připomínkám. Měli jsme pocit, že nám opravdu rozumí a dávají si záležet na komfortu každého z nás. Nakonec jsme formou origami symbolů zpracovali téma štěstí.

Každý večer jsme zhlédli alespoň jedno divadelní představení, které jsme následně rozebírali se svými lektory. Obohatilo nás to a poskytlo spoustu podnětů k přemýšlení. Učili jsme se naslouchat, vyjádřit naše názory a vytvořit recenzi do místních novin *Větrník* (který právě čtete, lol). Naši lektori byli úžasní, máme k nim pouze jednu výtku: při rozborech nám někdy přišlo, že se nám nevědomky snaží podsunout své mínění.

Děkujeme za pozvání na KDP mladým, byla to pro nás jízda. Obzvláště vděční jsme Honzovi Hejralovi, bez něhož bychom tu pravděpodobně nebyli, a hlavně našim lektorům Marci a Pídovi. Ze semináře, který

mohl být jen nudnou nalejvárnou, vykouzlili netradiční a nezapomenutelný zážitek.

#KDPmladym

#kukuricnykral

#nekdyvic

PS: Po vzoru zkušenějších kolegů jsme se rozhodli vyjádřit své myšlenky i stručnějším formou, pomocí haiku:

Klady:

divadlo skvělé

občerstvení výborné

milí lektori

Zápory:

byla nám zima

nepřijetí publikem

deficit spánku

Ve Vysokém je líp jak na světě!

Krakonošův divadelní podzim je festival nejen vesnického ochotnického divadla, ale také tradic, zvyků, rituálů a přípitků. Je logické, že nositeli tradic je starší generace, přesto má generace středoškoláků již tradičně na KDP své místo. Studenti semilského gymnázia nám připomínají, že divadlo je komunikace (komunikací o komunikaci, jak při jedné z diskuzí připomněl kolega Horký) a že i oni řeší témata, která chtějí komunikovat se světem. Ať už v pravidelných reflexích na stránkách minulých *Větrníků*, nebo v rámci výstupu *Není to tak těžký, jak to vypadá...*, který proběhl včera ve velkém sále.

Společně s tímto seminářem vzniká také prostor pro mezigenerační debatu. Bez zbytečného sentimentu děkujeme všem, kteří se této debaty zúčastnili a napomohli formulovat myšlenky. Pokud jsme snad myšlenkami či stylem naší práce někoho podráždili, věřte, že to nebyl záměr.

Teď už nám určitou míru sentimentu dovoďte.

Děkujeme všem, kteří mají na svědomí to, že se KDP stále připravuje a hladce běží.

Děkujeme lektorskému sboru či porotě (každý necht si vybere podle svého) za poučení i respekt. Děkujeme kuchyňce, že se o nás starala dnem i nocí.

Děkujeme také paní kuchařce z Aktivu za všechny vynikající chody, především za zelí se skořicí a hřebíčkem.

Děkujeme technikům, že se o nás postarali stejně svědomitě

jako o všechny vystupující soubory.

Děkujeme, že se našemu semináři přikládá stejná váha, jako všemu na celé přehlídce.

Děkujeme našim seminaristům za jejich odvahu a důvěru. Děkujeme za krásnou a otevřenou atmosféru.

Děkujeme za dojemné loučení.

Ale nebojte! Třikrát jsme oběhli kostel, abychom se mohli opět sladce vítat.

Marci a Pída

#matosmysl

#uztedsenamstyska

#zdravimezBrna

Dojatá ředitelka ministerského odboru

Loučení s KDP se tentokrát týkalo také středečního hosta přehlídky, Zuzany Malcové, ředitelky odboru regionální a národnostní kultury MK ČR. Loučily se samozřejmě i oba soubory, které v úterý vystoupily se svými inscenacemi, a to Spojené farnosti Zbraslav a DS Amadis Popůvky.

„Protože Zuzana Malcová letos odchází ze své funkce na ministerstvu, tak bychom jí rádi poděkovali,“ řekl Honza Hejral a předal slovo matce Svatce, jež dala ministerské úřednici báseň a poukaz na pobyt po celou přehlídku KDP 2025.

„Přiznám se, že mě to dojalo. Do důchodu se těším, ale není to úplně jednoduchý. Na úřadě pracuju, až se to stydím říct, devětatřicet let. A stejnou dobu mám na starosti i amatérské divadlo. Ale už teď se těším, že příští rok si celou přehlídku a všechna představení konečně užiju,“ konstatovala Zuzana Malcová.

Pro Spojené farnosti Zbraslav to bylo úplně první loučení. Ale Honza opět připomněl fakt, že je třeba se nejprve rozloučit, aby chom se mohli znovu přivítat.

Moje osoba se pečlivě rozloučila za přípravný výbor, následoval mě starosta DS Krakonoš Jan Pohanka, který rozdal další ze skupiny dráčků a neopomněl připomenout obnovenou oponu loutkové scény. „Chtěl bych oběma souborům poděkovat, že se podařilo rychle přestavět jeviště, byť teprve v sedm skončil *Tarzan*. Ale už ve tři čtvrti na osm se otevřel velký sál a divák nic nepoznal,“ pochválil soubory starosta DS Krakonoš.

SČDO reprezentoval opět Jaroslav Vondruška, který kvitoval s potěšením, že Spojené farnosti Zbraslav k miléniu sv. Vojtěcha v roce 1997 uvedli představení Pastýř Vojtěch, jehož je právě Libice nad Cidlinou rodištěm.

(jn)

Pro Zuzanu

*Nastane-li v době vlády personální chvění,
ministr či ministryně křeslem si jist není.
Když svět řídí turbulence, kdopak souboj vyhrává?
To úředník ministerský na odboru zůstává.*

*Povznesen nad všechny půtky nevyzrálých lidí,
potřeby a správné věci pro svůj resort vidí.
Pomoci pro rozkvět ducha on se pilně snaží,
narazit na vstřícné lidi srdce ho blaží.*

*Tak chcem dneska poděkovat, a ne zrovna oklikou,
za tvůj podíl na přehlídce a za pomoc velikou.
Za náklonnost, za přijetí, za finanční podporu,
že jsi pro nás měla vždycky palec směrem nahoru.*

*Za přehlídku, za loutkové, za tu činnost pro spolek,
rádi díky vinšujeme všichni tady vespolek.
Děvče zlaté, ještě jednou všechno jenom dobré,
pevné zdraví, jasnou mysl, nebe jenom modré.*

*Držíme ti všechny palce,
ať tě život nešidí,
ať vždy vidíš světlo v dálce
a neznáš faleš od lidí.*

*Tak si, Zuzko, penzi užij
šampusem i s jahodou
a nenech si štěstí kazit
nikým, ani náhodou.*

Z. Malcová: jezdím spíše za přáteli, než na služební cestu

Národní přehlídka venkovských divadelních souborů probíhá za finanční podpory Ministerstva kultury. A každý rok několik zástupců ministerstva přehlídku také navštíví a stráví na ní jeden den. Stálým členem této delegace je dlouhá léta Zuzana Malcová, ředitelka odboru regionální a národnostní kultury MK. Avšak letos byla na KDP jako oficiální představitel ministerstva naposledy. A tak jsme jí položili několik otázek.

Paní Malcová, jak dlouho jezdíte do Vysokého nad Jizerou v čase přehlídky?

Na úřadu jsem 39 let, takže na přehlídku jezdím určitě 38 let.

Dalo by se říci, že se z pracovní návštěvy a úřednického postupu stalo přátelství?

Určitě, to už od samého začátku. Atmosféra, která je tady, na žádné jiné přehlídce není. Jezdím na mnoho divadelních přehlídek a festivalů. Hronov je takové akademické prostředí. To, co umí

nachystat zdejší pořadatelé, je neskutečné. Takže více než na služební cestu sem jezdím za přáteli.

Mohli bychom nakouknout pod pokličku vaší práce? Nejčastěji se hovoří o financích a grantech.

Jedná se o proces, který je sepsaný v různých metodických pokynech, existují vládní nařízení. Během srpna a září se vyhlásí výběrové řízení na rok následující a pořadatelé akcí se musí při-

hlásit. Když s námi komunikují, jsme ochotni jim i pomoci ve zpracování formulářů. Podklady se připraví a koncem roku zasjedá dotační výběrová komise. Pro divadelní oblast máme pozvané zástupce SČDO (Svazu českých divadelních ochotníků), VSVD (Volného sdružení východočeských divadelníků), dalších spolků a nezávislých odborníků. Ti rozhodují o výši peněz. Komise má práci odstupňovanou, protože ví, co jsou a kde se pořádají národní nebo krajské přehlídky.

KDP je v té první kategorii národních přehlídek.

Musíme však vysvětlit, že se nevěnujete jen divadlu.

Věnujeme se celému neprofesionálnímu umění, divadlo je jedna dvanáctina mého odboru. Na starosti máme kulturní aktivity národnostních menšin, romské aktivity, regionální výročí, aktivity zdravotně postižených, mimoškolní výchovu a vzdělávání a tak dále.

Hrála jste někdy divadlo?

Ve školních letech jsem se spolužáky chodila do dramatického kroužku. Já byla ale zaměřená jinak, takže divadlu jsem se už pak nevěnovala, ale stále jsem k němu měla blízko. Dramata jsem nedělala jako přípravu pro hraní ochotnického divadla, ale spíše jako vklad do života, kdy

jsem se poznávala s kolektivem a vrstevníky.

Máte kromě Vysokého n. J. ještě jinou vazbu na sever Čech?

Ano, v Turnově a v Jablonci nad Nisou máme pověřená regionální pracoviště v muzeích, která s námi pracují na péči o tradiční lidovou kulturu, na nominacích do UNESCO. Na sever jezdíme často a musím říct, že kulturu v kraji dělají všichni dobře.

Z ministerstva odcházíte po dlouhých letech. Máte nějaké plány, když opouštíte pracovní povinnosti?

Mám pár nabídek na drobnější práci, konzultaci, ale jinak si budu muset zvykat a první půlrok se budu rozhlížet, co budu v důchodu chtít a zvládat. Ale myslím, že doma dlouho nevydr-

žím. Ráda bych i cestovala.

Už je známý váš nástupce nebo nástupkyně?

Výběrové řízení končí v pondělí 14. října, nevíme, kdo se přihlásí. Svou představu máme, chceme, aby byla zachovaná kontinuita odborové činnosti. Nevíme, kdo se přihlásí. Rozhodovat bude komise. Pokud by nastala situace, kterou bych si já osobně přála, tak by mě mohl vystřídat někdo z mých kolegů, co se mnou pracují na odboru.

Ať to bude jakkoli, předáte spolu s agendou i celé KDP a návštěvu u nás?

Současní kolegové dobře vědí, kdy a za kým se jezdí. A když by řízení vyhrál někdo mimo ministerstvo, ráda mu nebo jí poradím. Otázkou je, jestli mě poslechne. (fry)

Životní proměny

Navštívil mě ve větrníkové redakci Dušan Zakopal. V minulosti jsme spolu v redakčním kutlochu strávili nejednu chvíli, když byl členem nebo tajemníkem zdejší poroty. S vínkem jsme psali recenzi nebo rozepisovali udělené ceny. Vzpomínám a myslím, že nejsem sama, na Dušanovy potleskoměry nebo statistiky smíchů.

A tak po letech Dušan opět usedl na židli vedle mě v zadní místnosti divadelní techniky a zeptal se, jak se pořád mám. Co se změnilo po těch osmi letech, co tu nebyl? Ale dobře se mám, já na to. A co se týká mé působnosti na přehlídce, příliš velkých změn se neudálo. „Ale jo, změnilo se hodně za těch osm let, z děvčic se už staly mámy a z chlapců sú fotři. No a tys napsala knížku a přibrála pár kil,“ povídá mi Dušan.

Zamyslela jsem se nad sebou a upřela pohled do zrcadla. No, další knížku v nejbližší době asi slíbit nedovedu, tak že by nějaký ten váhový úbytek...? Ale prd, mých dívčích 90 – 60 – 90 mi teď už stejně nikdo neuvěří, řekla jsem si a šla si vybrat dnešní dort ke kávě.

(jn)

Cílem tajného výletu byla tentokrát Jilemnice

Přípravný výbor každý rok pro členy odborné poroty a návštěvu z Ministerstva kultury organizuje tajný výlet. Jedinou podmínkou je nějaké spojení s divadlem. Letošním cílem tajného výletu byla Jilemnice a Divadlo V Roztocké.

Dvacetičlenná výprava z KDP vyrazila z Vysokého nad Jizerou krátce po jedné hodině odpoledne. Před jilemnickou radnicí už čekal tamní místostarosta Vladimír Horáček. Všichni společně vystoupali na radniční věž, kde si prohlédli zdejší opakovací hodiny. A stali se také svědky jejich natahování. To je třeba provést zhruba každých 24 hodin a natahováním jsou pověřeni vždy starosta, místostarosta a tajemník úřadu, kteří se po týdně střídají. „Naše hodiny jsou momentálně nejvíce pracující hodiny v Česku. Odbíjí 372 300x za rok a 1020x denně,“ řekl místostarosta Horáček s tím, že Jilemničtí se snaží o zápis svých opakovacích hodin do Guinnessovy knihy rekordů.

Jak se nám podařilo zjistit, v minulosti se objevili také mimořádní natahovači, kromě libereckého hejtmána Martina Půty točili klikou hodinového stroje také herci Jan Čenský, Václav Kopta nebo Jaromír Hanzlík. Ale hodiny natáhl loni v srpnu i Ernst (Beppo) Heinrich hrabě Harrach se synem a Michael-Johannes hrabě Podstatzky-Lichtenstein se svou chotí Ludmillou, rozenou

Bubna-Litic a synem.

Z radnice už výprava spěchala dál, cestou nakoukla do místní Zvědavé uličky a v kulturním domě Jilm zhlédla prezentaci Divadla V Roztocké. Ta se dotkla také významných rodáků, kterými byli spisovatel Jaroslav Havlíček, jehož *Petrolejové lampy* zdejší soubor v roce 2016 nastudoval v režii Lucie Václové, a herec Stanislav Zindulka. Opomenut nemohl být ani zdejší významný šlechtický rod Harrachů. Vždyť

právě hrabě Jan Harrach dovezl do Jilemnice první lyže z Norska. Podle nich pak nechal vyrobit repliky pro své lesní dělníky a patrně tak položil základ jednoho z nejoblíbenějších českých sportů.

Hosté z Vysokého ochutnali nabídnutý hubník a jablečný štrůdl, způsobně poděkovali a pak už spěchali zpět do divadla Krakonoš na další představení letošního přehlídky. (jn)

Rychlorozhovor 30 minut před představením

Na naše rychlé otázky odpovídala před odpoledním představením Ochetnického divadelního spolku J. K. Tyla Mýto režisérka Petra Končelová.

Paní režisérko, jak byste popsala stav souboru 30 minut před začátkem představení?

Jsmo úplně na prášky. Doma máme na přípravu třeba 2,5 hodiny – pohoda, jazz. Ale před chvílí jsme se ještě fotili s Krakonošem, to je další minus, tak tu řádím jak černá ruka.

Stíháte?

Stíháme, dáváme to.

Ve Vysokém jste podruhé, to už můžete srovnávat.

Ano, to jde velice rychle. Poprvé jsme tu byli s hrou *Ach, ta něha našich dam!* Naše scéna spočívala v jedné lavičce a tím jsme skončili. V takové pohodičce jsme přijeli i letos, ale u hry *Milostné manévry* to zas taková pohodička není.

Rozhovor vzniká ve chvíli, kdy líčíte. To je běžné, že paní režisérka líčí?

Jednak mě to baví a jednak vím, že to bude dobré a stejné.

Máte nějaké interní rituály?

Rituál začíná hodinu před. Spočívá v tom, že se otevře láhev, ale můžeme smočít jen horní ret. Ovšem, dnes jsme byli na vítání na městě, takže start začal na úřadu. A druhým rituálem je, že nám musí při představení viset kozy.

Pardon?

Vozíme s sebou obraz, támhle v šatně je opřený. Nejsou to kozy, ale ovce, ale na tom nezejde, nám prostě visí kozy. Obraz jsme našli na půdě asi před osmnácti lety a hrál v prvním představení. Od té doby jezdí s námi.

Děkuji za váš čas, zlomte vaz!
(fry)

Sladké mámení vzniká na půdě

Nabídka Hospůdky U obnovené opony je i letos velmi pestrá. Samozřejmě nechybí ani skvostné dorty, o které je veliký zájem. I letos je péče Zdeněk Tokár a Zuzana Janů, do týmu přizvali ještě Lenku Krmelovou. Na stránkách *Větrníku* přinášíme rozhovor se Zdeněkem a Lenkou. Zuzka odjízďela v úterý a v čase natáčení rozhovoru už ve Vysokém nebyla.

Přicházím s nápadem. Zkuste prosím shrnout, jak jste se vy tři seznámili a dostali do Vysokého nad Jizerou?

Zdeněk: Se Zuzkou jsem se potkal na natáčení pořadu *Peče celá země*. S Lenkou se známe více než deset let z jedné cukrářské akce. Na přehlídce nás pozval Honza (Hejral - pozn. redakce), se kterým mě seznámila právě Zuzana.

Můžeme prosím vědět, odkud jste a jaké je vaše povolání?

Lenka: Zuzka je z Polné, kde má papírnickví. Zdeněk je kousek od Prahy, bydlí v Chýni a pracuje jako bioanalytik. Já jsem také od Prahy a jsem majitelkou LKstore.cz, což je e-shop s cukrářskými potřebami. Dříve jsem pracovala jako úřednice.

Pečete brzy ráno, nebo pozdě večer?

Zdeněk: Práci si musíme rozvrhnout, protože se tady na půdičce střídáme se Zdeničkou a Andělkou, které chystají obědy, studené mísy pro soubory, občerstvení na večer a podobně. Dorty vznikají v průběhu dne, jak máme čas, abychom stihli i představení a půdičku. Dost často pracujeme i po půlnoci.

Kolik dortů denně napečete?

Zdeněk: Je to různé, denně tak čtyři dorty.

Lenka: Přípravovali jsme i tartaletky, které se musí naplnit a ztuhnout. Zdeněk dělal i cheesecake, takže ve výsledku to jsou dorty a k tomu ještě něco navíc.

Jaká je odezva od návštěvníků a strážníků?

Zdeněk: Zatím se vždy všechno snědlo, žádná reklamace se k nám nedostala.

Aktuální nabídka visí na nástěnce u vstupu do malého sálu (hospůdky), stačí si objednat u obsluhy. Kdo vymýšlel, co se bude letos péct?

Lenka: Kombinaci chutí vymýšlí Zdeněk, protože ví, co se k sobě hodí. Zatímco on umí kombinovat, tak já jsem ten typ člověka, co má postup vymyšlený a striktně se ho drží, což by zde úplně nešlo.

Zdeněk: Záleží i na surovinách. Je pravdou, že já nerad pečou podle receptu. Když tvořím, tak recept vlastně neexistuje.

Lenka: Původně jsme chtěli třeba meruňky s mákem a višně s čokoládou. Rádi bychom i kom-

binovali, ale přeci jen, máme trochu polní podmínky. Takže nabídka je stálá a vybírat si lze i podle obrázků, které jsou na té nástěnce.

Má někdo z vás vlastní cukrárnu?

Lenka: Cukrárnu ne, ale výrobnu. Nedělám klasickou cukrařinu, to ani neumím. Věnuji se zdobeným dortům, modelovým figurkám a podobně.

Zdeněk: Já ani Zuzka jsme výrobu neměli, ani o tom nesíme. Pečení je náš koníček.

Koníček, který zabere dost času.

Zdeněk: To je pravda. Tady na přehlídce připravujeme spíše kávěnské dorty, aby návštěvníci měli zákusek ke kafi.

Lenka: Kdybychom zdobili a modelovali, tak by délka výroby byla trojnásobná.

Mohu si u někoho z vás objednat dort na oslavu?

Lenka: Vedle e-shopu LKstore mám i web a instagram LKdorty, takže kdyby mě chtěl někdo kontaktovat, tak tam.

Zdeněk: Já jsem hodně vytížený pracovní, dorty dělám pro známé a rodinu. Ale aby mě někdo oslovil přes sítě, tak to ne. Nemám na výrobu ani živnost.

Říkali jste, že vedle pečení stí-

háte i představení a půdičku. Vy jste divadelníci?

Lenka: Já asi v první třídě recitovala. Zjistila jsem, že jsem ze všech návštěvníků a seminaristů divadlem asi nejméně políbená. Více poslouchám.

Zdeněk: Ne, vůbec. Divadlo jsem začal vnímat, až když jsem poznal Honzu. S ním jsem za první rok byl v divadle vícekrát než za celý svůj život.

Po představení chodíte na půdičku, kde občas zaznívají přísná hodnocení. Jak to vnímáte?

Lenka: Nejdříve jsem byla hodně překvapená, ale pak jsem si uvědomila, že je to podobné,

jako když my hodnotíme dorty. Divadelníky obdivuji, já bych některá hodnocení nesla asi těžko.

Zdeněk: Na cukrářských soutěžích, kam jsem dříve jezdil a získal i zlaté medaile, se taky hodnotí. Naše soutěže a divadlo mají jedno společné. Práce těch, co nejvíce komentují a zmiňují, jak by tvořili oni, za moc nestojí.

Zuzanu Janů zdravíme na dálku. Na závěr důležitá otázka – přijedete i za rok?

Lenka: Když přijde pozvání, tak určitě.

Zdeněk: Myslím, že ano.

(fry)

100 let loutek ve Vysokém

Součástí historie Divadelní spolku Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou je od roku 1924 také loutková scéna. V přehlídkovém *Větrníku* vám, milí čtenáři, přinášíme na pokračování příběh vysockých loutek. Celý je zaznamenán v knize Svatky Hejralové *Tenhle svět nás ještě potřebuje*. Knihu i ostatní materiály, které vznikly ke stému výročí loutkového souboru, si můžete zakoupit ve stánku u vchodu do divadla Krakonoš.

(...) Živá tradice loutek je nádherná, ale má i svou stinnou stránku. Vše se užíváním opotřebovává a nejinak je tomu i u loutek a jejich scény. Díky grantům města, firmě VEOLIA a MAS se podařilo vlastními silami zmodernizovat technickou stránku scény a opravu základního souboru loutek, včetně dvou scénických pozadí. V loňském roce byla zrestaurována opona loutkové scény za přispění mnoha dobrovolných dárců veřejné sbírky. Restaurační se ujal Petr Kolínský. Modernizované technické zázemí spolu s provedením kvalitního restaurování loutek, pozadí a opony vytvářejí významné předpoklady pro další činnost loutkové scény a podchyčení mladých loutkářů do souboru. V roce 2014 si divadelní spolek Krakonoš připomněl devadesátiny loutek menší oslavou s hosty sousedních souborů a výstavou přímo v divadle na půdičce. I divadelní noc byla věnována výročí a je zachycena na filmovém dokumentu. Deset let uběhlo jako voda a rok 2024 je pro Vysoké rokem v duchu 100 let loutkové scény (...).

pátek 11. října 2024		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Libice nad Cidlinou	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
16:30	Ani o den dýl	velký sál
	Štítina	
20:00	Ani o den dýl	velký sál
	Štítina	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Štítina	malý sál

Větrník, zpravodaj 55. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.